

4. Šāda vispārēja un preventīva atteikšanās no visiem PVN pārbaudes veidiem var būtiski izkropļot kopējās PVN sistēmas pienācīgu darbību. It īpaši tas apdraudētu nodokļu neitralitātes principu, kas liedz piemērot atšķirīgu pieeju PVN jomā attiecībā pret tiem saimnieciskās darbības subjektiem, kas veic vienus un tos pašus darījumus. Jebkāds izņēmums no noteikuma, ka PVN ir jāpiemēro un jāiekasē efektīvi, no vienas puses, novestu pie tā, ka tiktu nodarīts būtisks kaitējums gan Itālijas uzņēmumiem, gan citu dalībvalstu uzņēmumiem, uz kuriem attiecas parastie pievienotās vērtības nodokļa noteikumi un, no otras puses, būtiski apdraudētu "godīgas konkurences" principu kopējā tirgū, kas ietverts Sestās direktīvas preambulas ceturtajā apsvērumā.

⁽¹⁾ OV L 347, 13.06.1977., 1. lpp.

⁽²⁾ OV L 145, 11.12.2006., 1. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — izteikts ar *Consiglio di Stato* (Itālija) 2007. gada 4. aprīļa rīkojumu — *SAVA e C. Srl, SIEME Srl, GRADED SpA/Mostra d'Oltremare SpA u c.*

(lieta C-194/07)

(2007/C 140/21)

Tiesvedības valoda — itāļu

Iesniedzējtiesa

Consiglio di Stato

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāji: *SAVA e C. Srl, SIEME Srl, GRADED SpA*

Atbildētāji: *Mostra d'Oltremare SpA u c.*

Prejudiciālie jautājumi

Vai 1. pants Padomes 1989. gada 21. decembra Direktīvā 89/665/EEK ⁽¹⁾ par to normatīvo un administratīvo aktu koordinēšanu, kuri attiecas uz [izskatīšanas] procedūru piemērošanu, piešķirot publisko piegādes un būvdarbu līgumu slēgšanas tiesības, ko groza Padomes 1992. gada 18. jūnija Direktīva 92/50/EEK ⁽²⁾ par procedūru koordinēšanu publisko pakalpojumu līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanai, šajā sakarā ir jāinterpretē

tādā nozīmē, ka tas liedz to, ka saskaņā ar valsts tiesībām tāda konsorcijs dalībnieki, kam nav juridiskas personas statusa un kas piedalījušies publisko iepirkumu līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūrā, bet kuram minētais līgums nav piešķirts, var individuāli apstrīdēt lēmumu par līguma piešķiršanu?

⁽¹⁾ OV L 395, 33. lpp.

⁽²⁾ OV L 209, 1. lpp.

Apelācija, ko 2007. gada 16. aprīlī ierosinājusi *C.A.S. SpA* par Pirmās instances tiesas 2007. gada 6. februāra spriedumu lietā T-23/03 *C.A.S. SpA/Eiropas Kopienu Komisija*

(lieta C-204/07 P)

(2007/C 140/22)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: *C.A.S. SpA* (pārstāvis — *D. Ehle, Rechtsanwalt*)

Cita lietas dalībniece: Eiropas Kopienu Komisija

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

- atcelt Pirmās instances tiesas 2007. gada 6. februāra spriedumu lietā T-23/03 ⁽¹⁾;
- apmierināt Pirmās instances tiesā iesniegtos prasījumus, vai atkārtoti nosūtīt lietu Pirmās instances tiesai izskatīšanai pēc būtības;
- apmierināt pieprasījumus par procesa organizatorisko pasākumu veikšanu, kurus prasītāja iesniedza 2003. gada 28. janvārī, 2003. gada 4. augustā un 2003. gada 11. augustā;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas radušies tiesvedībā pirmajā instancē.

Pamati un galvenie argumenti

Apelācijas sūdzības iesniedzēja savu apelācijas sūdzību pamato ar sekojošiem deviņiem pamatiem, uz kuriem balstoties tā attiecīgo spriedumu uzskata par kļūdainu.

Pirmais apelācijas sūdzības pamats attiecas uz Pirmās instances tiesas atzīto Turcijas iestāžu ekskluzīvo kompetenci izlemt, vai tās izsniegtās un importa procedūrā iesniegtās ATR 1 preču pārvadājuma apliecības ir "īstas" vai "viltotas", respektīvi, "pareizas" vai "nepareizas". Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka gadījumos, kad pastāv pietiekošas un pārliecinošas objektīvas pazīmes, ka eksportētājais valsts atbildīgās muitas iestādes ir iesaistītas nelikumībās, kas saistītas ar preču pārvadājuma apliecību sagatavošanu (formu izsniegšanu, apzīmogošanu un parakstu), kā arī preču eksportēšanu, pamatojoties uz šīm apliecībām, eksportētājais valsts muitas iestāžu ekskluzīvā kompetence beidz pastāvēt. Vēlāk Turcijas iestāžu sniegtos paskaidrojumus par preču pārvadājuma apliecībām nevarēja uztvert kā ticamus un vienīgi noteicošus.

Ar otro pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja kritizē apstrīdētajā spriedumā izteikto viedokli par tiesību uz piekļuvi dokumentiem un prasītājas tiesību uz aizstāvību apjomu. Tiesības uz piekļuvi dokumentiem nevar attiekties tikai uz dokumentiem, ar kuriem Komisija, saskaņā ar tās iekšējo lēmumu un apgalvoto, ir pamatojusi apstrīdēto lēmumu. Tiesības uz piekļuvi dokumentiem tāpat attiecas uz visiem slepeniem un publiskiem dokumentiem, kuriem varētu būt nozīme attiecībā uz faktu izvērtēšanu apelācijas sūdzības iesniedzējas faktiskajos un tiesiskajos apsvērumos.

Apelācijas sūdzības iesniedzējas trešais pamats pamatots ar to, ka Pirmās instances tiesa pilnībā uzlika prasītājam pierādīšanas pienākumu attiecībā uz tiem faktiskajiem apstākļiem, kas veido "īpašos apstākļus" Muitas kodeksa 239. panta un Muitas kodeksa īstenošanas noteikumu 905. panta nozīmē. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka noteiktos gadījumos pierādīšanas pienākums mainās vai vismaz pierādīšanas pienākums ir atvieglots. Apelācijas sūdzības iesniedzējai nekādā gadījumā nav jāpierāda trešajās valstīs (piem., Turcijā) noteikti viņas izmantoti apstākļi, kurus vislabāk šo iestāžu iespēju robežās varētu un vajadzētu iegūt Komisijai/Eiropas Birojam krāpšanas apkarošanai (OLAF). Tas pats attiecas uz apstākļiem, kuri ir Eiropas Komisijas darbības un ietekmes sfērā.

Kā ceturto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja min to, ka arī ievērojot spriedumā apelācijas sūdzības iesniedzējai uzlikto pilno pierādīšanas pienākumu, Pirmās instances tiesa nepamatoti atstāja bez ievērības prasītājas lūgto procesa organizatorisko pasākumu noteikšanu, it sevišķi veikt pieprasīto pierādījumu savākšanu. Tā vietā pierādījumu iesniegšanas piedāvājumi tika noraidīti kā nebūtiski.

Kā piekto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda to, ka Pirmās instances tiesa tiesiski nepareizi interpretēja un kvalificēja visus prasītājas iesniegtos dokumentus, kā arī minētos apstākļus un pazīmes, kuri norādīja uz Turcijas iestāžu līdzdalību (šķietamā) "viltotā" (būtībā "nepareizā") preču pārvadāšanas apliecības ATR 1 izsniegšanā. Tā rezultātā tā nonāca pie tiesiski nepareiziem secinājumiem. Vienlaikus Pirmās instances tiesa

pilnīgi bez ievērības atstāja būtiskus apelācijas sūdzības iesniedzējas norādītus apstākļus.

Kā sesto apelācijas sūdzības pamatu tā norāda to, ka Pirmās instances tiesa kā nepareizu nekvalificēja Komisijas rīcību, kad Komisija nesazinājās ar Muitas komiteju/Asociācijas padomi.

Septītais apelācijas sūdzības pamats ir tas, ka Pirmās instances tiesa neatzina prasītājas likumīgās intereses daļējā apstrīdēto Komisijas lēmumu attiecībā uz noteiktu preču pārvadāšanas apliecību ATR 1 atcelšanā.

Astotajā pamatā tiek apstrīdēts, ka Pirmās instances tiesa pieļāva tiesisku kļūdu, nelīdzsvarojot taisnīguma apsvērumus un risku konkrētajā lietā. Pirmās instances tiesa tādēļ neatzina, ka pat pieņemot, ka bija viltotas preču pārvadāšanas apliecības ATR 1, ņemot vērā Turcijas iestāžu un Komisijas rupjo vainojamo rīcību, bija netaisnīgi, ievērojot attiecības starp uzņēmējiem un pārvaldes iestādēm, likt prasītājai kā uzņēmējai segt zaudējumus, kuri pie pareizas notikumu gaitas nebūtu radušies.

Devītajā pamatā apelācijas sūdzības iesniedzēja kritizē, ka apstrīdētajā spriedumā, piemērojot Muitas kodeksa 220. panta 2. punkta b) apakšpunktu, pamatojoties uz izvirzītajiem un konstatētajiem apstākļiem, tika noliegta Turcijas muitas iestāžu aktīva līdzdalība attiecīgo 32 ATR 1 apliecību izsniegšanā un izmantošanā.

(¹) OV C 82, 30. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — izteikts ar Hof van beroep te Gent (Beļģija) 2007. gada 19. aprīļa rīkojumu — kriminālprocess pret Lodewijk Gysbrechts en Santurel Inter BVBA

(lieta C-205/07)

(2007/C 140/23)

Tiesvedības valoda — holandiešu

Iesniedzējtiesa

Hof van beroep te Gent

Lietas dalībiece pamata procesā

Lodewijk Gysbrechts en Santurel Inter BVBA